



Música per la Pau

MONTSERAT MINOBIS

Un col·lectiu de persones va constituir fa poc més d'un any i mig a Sabadell aquest grup que des d'aleshores hem conegut amb el nom de Música per la Pau. La seva finalitat no era sinó fer arribar la seva solidaritat i els desitjos de pau als antics territoris de Iugoslàvia. I, de manera semblant al violoncel·lista bosnià Vedran Smajlovic, fer que la música, en senyal de pau, sonés pràcticament cada dia arreu del Principat. El primer concert que es va fer a favor de la pau i en solidaritat amb el país en guerra va ser al febrer del 1993 a Badalona. Uns mesos després, en una cèntrica plaça de la ciutat de Sabadell, cada dia al bell punt del migdia, sonava algun instrument musical que interpretava l'Adagi d'Albinoni (la peça tocada de manera permanent pel violoncel·lista bosnià a Sarajevo durant dies i dies...). Aquesta iniciativa va arrelar ben ràpidament en d'altres ciutats i pobles de Catalunya i en d'altres poblacions de l'Estat espanyol. A partir d'aquí, Música per la Pau no solament va "exportar" aquest seu projecte a d'altres indrets, sinó que ha fet més d'un agosarat i arribat viatge fins a l'ex-Iugoslàvia no solament per transmetre aquest gest musical de solidaritat, sinó també per dur material musical i d'altres de diversos a dis-

tints camps de refugiats. Ara tot aquesta anònima, fantàstica i meravellosa idea —d'unir esforços per la pau a través de la música— ha estat premiada amb un dels premis que Altaveu'94 acaba de lliurar. I ho ha fet sota aquest enunciat: "A Música per la Pau, per la seva tasca altruista a favor de la pau mitjançant la música." La veritat, però, és que aquesta tasca no ha pas acabat. Per al dia 2 d'octubre està previst un acte multitudinari en el qual prendran part, entre d'altres, Comediants, Lluís Claret, Max Sunyer, Ràdio Quatre, Magical Mystery Group, Samfaina de Colors, Cor d'Amics de l'Òpera de Sabadell, Bastoners de Terrassa i Castellar del Vallès, l'Esbart Dansaire de Sabadell i els gegants de distintes poblacions del Vallès... Aquest acte estava previst inicialment que es fes a més de 1.000 metres d'altitud, a la muntanya de la Mola, però l'oposició, sembla —i certes reticències dels ecologistes, o de determinats grups ecologistes que pretenen convertir les muntanyes en santuaris—, ha impedit que aquest acte de solidaritat musical i en favor de la pau tingui lloc en aquest magnífic indret. De tota manera, el desànim no és la nota dominant de Música per la Pau i ja estan pensant en un emplaçament nou (segurament Vacarisses) per dur-lo a terme. Anim.

Pagar i callar

FERMÍN BOCOS

Em referiré a una qüestió que, pel que escolto al meu voltant, cada dia sembla reclutar més ciutadans per la ja nombrosíssima legió d'indignats a causa de l'excessiva pressió fiscal que suportem a Espanya.

Abusiva seria en realitat la paraula exacta capaç de resumir una situació que no porta camí de millorar, a jutjar per declaracions recents dels altius tecnocomptables que elaboren els estudis rere els quals es parapeta i defensa una Hisenda Pública insaciable, presa d'una bulímia recaptadora que espanta per la seva freda determinació.

La lògica de l'impost no és altra que aquella que reclama de tots en nom d'un Estat el deure del qual és vetllar per tots i tutelar en clau de factor comú els interessos de tots. Això és sobre el paper. En la realitat les coses no sempre succeeixen així. Generalment l'Administració —els funcionaris de la qual cobren amb càrrec al pressupost— no sol ser ni agraïda, ni complidora, ni eficaç en aquells afers que concerneixen els ciutadans amb els impostos dels quals, en definitiva, s'està finançant. És una mica el món a l'inrevés: com més petita és la competència, més gran és l'exigència recaptatòria. Es diria que les boques de l'Estat són insondables, perennes en la seva fam recaptadora.

Conec gent que ha deixat passar una bona feina davant la certesa que resultava més rendible cobrar menys que guanyar més donat l'exageració del tribut a satisfer (per sobre del 50 per cent) a partir d'un determinat nivell d'ingressos. Més encara, entre professionals liberals o assalariats, no és fàcil trobar persones disposades a comprendre el perquè d'un política fiscal que es mostra com una pantera amb ells mentre —a jutjar pel gran volum de frau— compareix amb la timidesa d'un

conillet davant les grans corporacions bancàries, les empreses que disposen de departaments especialitzats en les denominades enginyeries financeres o les més habituals però igualment eficaces —però opaques— fundacions.

Davant Hisenda, els que estem inermes, perduts, som els ciutadans de carrer. Si un no és banquer o no va tenir la previsió de fer-se notari o dentista, el millor que pot fer és rendir-se. Pagar i callar, aquest sembla ser el nostre destí. Paga i

Davant d'Hisenda, el ciutadà normal es troba gairebé indefens i, sobretot, perdut pel que fa a una situació que molt sovint desafia el que hauria de ser racional en un Estat de dret

oblida't del que fem després amb el teu diner podria ser la segona part del lema que un dia d'aquests veurem cisellar en el frontó de les delegacions provincials del ministeri d'Hisenda. Diu un amic meu que l'error és la nòmina, el sou declarat. Un no té escapatòria. Això i l'errada que suposa complir amb una norma —la declaració de la renda— en un país en què els guardies de trànsit se salten els semàfors, els consellers aparquen en zona vedada als ciutadans, els diputats viatgen gratis, els ministres tiren de la Visa Oro i ningú se sent amb l'obligació de passar comptes dels fons reservats.

Aquí, molta Europa i molta modernitat, però el cert és que pagar no dona el dret a reclamar. A la inversa, sí. A qui no pagui d'aquí a un parell de mesos el segon termini de la

renda li caurà el pèl. Que Hisenda trigui setmanes i fins i tot mesos a tornar les quantitats a les quals tenen dret els que tenen la sort de sumar declaracions negatives no té cap importància. Quan qui ha de pagar és l'Administració ja se sap que t'hi pots florir. Si tu no pagues el que deus: inspecció, multa, recàrrecs. No hi ha apel·lació possible. Estem envoltats d'ordinadors i fiscals comptables per tot arreu. És aclaparadora la piràmide de decrets, lleis i reglaments que regulen la sostracció d'importants quantitats a qualsevol ingrès que un pugui obtenir. L'Estat en ple compareix davant el desemparat ciutadà que ha tingut la mala sort de trobar una feina equipat amb un bon sou. El contribuent sap que se la juga. Per a ell no hi ha expectatives de reinserció possible. Alguns penalistes fa temps que diuen i escriuen que és una barbaritat ficar la gent a la presó per defraudar cinc milions de pessetes i suggereixen elevar a quinze el llindar d'aquesta pena. Són veus molt qualificades que pel cas que els fan a les altures bé es podria dir que prediquen en el desert. El llop —l'Administració— es disfressa de xai per a l'ocasió. "Hisenda som tots", deia fins fa poc la propaganda desafiant clarament els fets. Perquè el cert és que a la llum de tot el que sabem sobre el destí de no pocs dels nostres diners bé podria corregir-se l'esmentat lema o eslògan per coincidir amb una pintada que he vist a la façana d'una d'aquestes Delegacions a què abans em referia: "Hisenda, som uns tontos", va escriure l'anarquista anònim i pacífic amb el qual segurament s'identifiquen tots aquells que pensen que la vida és massa curta per perdre-la treballant com a burros per poder pagar els impostos.

Fermín Bocos és periodista

BÚSTIA

La paraula 'antaviana'

Llegeixo a l'exemplar d'avui, dia 10 de setembre, els articles de Jaume Fuster —emotiu i divertit—, de Xavier Bru de Sala —ponderat—, i el curiós recull d'opinions, a càrrec de Marta Bach, a l'entorn de la conveniència, oportunitat, rigor, eficàcia o justícia que els diccionaris recullin o no la paraula *antaviana*. El motiu d'aquestes ratlles no és afegir una opinió més a les ja expressades, sinó precisar el naixement d'aquesta paraula. El conte en què el nen Abel s'inventa *antaviana* —baratada finalment per una baldufa— va aparèixer, a principis de 1963, en el número 19 de *Cavall Fort*, es titula *En començar el dia* i va suposar la primera de les diverses col·laboracions que Pere Calders va escriure per a aquesta revista. Posteriorment, i amb el mateix títol, es va incloure en el volum *Tots els contes*, publicat el 1968 per Josep Tremoleda, editor, que va servir a Josep Lluís Bozzo per conèixer la narrativa caldersiana, gràcies a la qual va poder muntar amb *Dagoll-Dagom* (1979) un espectacle que ha esdevingut mític, tant per la saviesa teatral com, potser, per la benèfica influència del títol, *Antaviana*, una paraula gairebé tan màgica com tota la narrativa de Pere Calders. Joaquim Carbó. Barcelona.

Jaume Lorés i la depressió

Senyor Lorés: gràcies pel seu article del 6 de setembre. Vostè amb i mes i mig ha pogut sortir del *pou*, a mi m'està costant gairebé dos anys i mig. I encara vaig al psiquiatre una vegada al més. No he perdut mai la

confiança ni deixo de treballar per aconseguir tornar a ser "el mateix que jo era" fa 5 o 6 anys. He viscut directament el que vostè comenta al seu article: durant el temps que he patit la depressió m'he trobat amb moltes persones que han reaccionat amb molta estranyesa. Puc dir que es veu d'una hora lluny qui és capaç d'acceptar-te amb una depressió inclosa i qui pensa que fas comèdia, però ben segur que ningú no pot tenir la certesa que a ell no li passarà. La família és un nucli molt important per sortir-ne ben parat, cal que no t'atabalin i tampoc diguin la frase màgica "t'has de distreure", perquè no és una qüestió de voluntat: tens "el coco buit" i no domines la situació. Una bona mesura pel que fa a l'assistència mèdica seria que als ambulatoris —Centres d'Assistència Primària (CAP)— hi hagués el doble de psiquiatres i psicòlegs que de metges de capçalera, i fessin una bona tasca de prevenció, perquè hi ha senyals físics i biològics que poden abocar a una depressió. Li agraeixo aquest article, que només comprenem del tot els que hem patit aquesta experiència, confio que la resta ho entendran una mica més. Li desitjo una ràpida recuperació. Maria Escribano i Berga Teià.

Un article de Salvador Cardús

"El remei per acabar amb l'anticatalanisme." Francament m'ha sorprès aquest article tan aclaridor. Ja era hora! Gràcies, Salvador Cardús i Ros; el teu escrit ha calmat el neguit que em produïa tanta incongruència. Seria interessant que fos publicat a tots els diaris de l'Estat. M. Glòria León i Sust. Barcelona.